

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 08.07.1959, sp. zn. 6 To 016/59, ECLI:CZ:KSPH:1959:6.TO.016.1959.1

Číslo: 17/1960

Právní věta:

Pokud byla trestná činnost v celém rozsahu dostatečně prokázána výpověďmi slyšených svědků a spoluobžalovaných, je splněn základní předpoklad, aby další svědci vzhledem k menší závažnosti prokazovaných skutečností nebyli při hlavním líčení osobně slyšeni, avšak jen tehdy, je-li splněna další podmínka uvedená v § 227 odst. 1 písm. a) nebo b) tr. ř.

Nepřiměřenými obtížemi spojenými s osobní přítomností svědka ve smyslu § 227 odst. 1 písm. b) tr. ř. nutno rozumět nejen obtíže ležící mimo svědkovu osobu, ale i obtíže spočívající v jeho osobě (tedy např. vzdálenost svědkova bydliště od sídla soudu, naléhavé zaneprázdnění služební, pracovní nebo jiné, nemoc, tělesná vada apod.).

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 08.07.1959

Spisová značka: 6 To 016/59

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Dokazování, Nepřátelství k lidově demokratickému zřízení, Obžaloba, Svědci

Předpisy: 86/1950 Sb. § 22

§ 103

§ 227

§ 283

§ 43

§ 44

§ 47

§ 53

§ 81 64/1956 Sb. § 74

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obžalovaný z třídního nepřátelství ve společnosti spoluobžalovaným pronášel různé výroky zaměřené proti společenským poměrům v ČSR, prohlašoval, že dojde ke zvratu poměrů a k obnově kapitalismu.

Lidový soud trestní v Praze uznal obžalovaného vinným trestným činem pobuřování proti republice podle § 81 odst. 1 písm. a) tr. zák. a odsoudil ho podle téhož zákonného ustanovení a za použití § 22 odst. 2 tr. zák. k dodatkovému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 3 roky. Podle § 47 tr. zák. vyslovil propadnutí celého jmění, podle § 43 a 44 tr. zák. ztrátu čestných práv občanských ještě na 5 let po odbykání trestu a podle § 53 tr. zák. zákaz pobytu na území ÚNV hl. města Prahy na 10 let.

Krajský soud v Praze odvolání obžalovaného proti uvedenému rozsudku lidového soudu zamítl.

Z odůvodnění:

Krajský soud v důsledku odvolání přezkoumal podle § 283 tr. ř. napadený rozsudek, jakož i řízení jemu předcházející a shledal, že skutková zjištění prvního soudu jsou správná a úplná a že odpovídají provedeným důkazům. Též po stránce právní posoudil první soud věc správně. Pokud obžalovaný znovu namítá, že se trestného činu pobuřování nedopustil, odkazuje krajský soud v tomto směru na správné odůvodnění prvního soudu. Odvolání nelze přisvědčit, pokud namítá, že soud přečetl protokol o výpovědi svědkyně E., ač pro to nebyly předpoklady uvedené v § 227 tr. ř.

Zákon dovoluje číst místo osobní výpovědi svědka při hlavním líčení protokol o jeho výpovědi jen výjimečně, a to v případech uvedených v § 227 tr. ř. V souzeném případě byly splněny předpoklady uvedené v § 227 odst. 2 písm. b) tr. ř. pro čtení protokolu o výpovědi svědkyně E. Podle tohoto ustanovení lze při hlavním líčení číst protokol o výsledku svědka, jestliže jeho osobní výslech není nutný vzhledem na menší závažnost dokazované skutečnosti a jasnost ostatního důkazního materiálu a jestliže by zároveň byla osobní přítomnost svědka spojena s nepřiměřenými obtížemi nebo náklady.

Trestná činnost obžalovaného byla dostatečně prokázána výpovědí spoluobžalovaného a svědků A, B, C, kteří byli slyšeni při hlavním líčení. Vzhledem k tomu nebyla závažnost svědecké výpovědi E. co do dokazovaných skutečností takového stupně, aby uvedenou svědkyni bylo třeba při hlavním líčení osobně slyšet, a zároveň byl ostatní důkazní materiál natolik jasný, že její osobní výslech nebyl nutný.

Svědkyně E. prohlásila, že nemůže osobně vypovídat pro nemoc, kterou osvědčila lékařským potvrzením. Podle povahy její nemoci by mohlo provedení osobního výsledku svědkyně při hlavním líčení ohrozit její zdraví popř. život. Za těchto okolností byl osobní výslech spojen pro svědkyni s nepřiměřenými obtížemi ve smyslu § 227 odst. 1 písm. b) tr. ř. Nepřiměřenými obtížemi spojenými s osobní přítomností svědka ve smyslu § 227 odst. 1 písm. b) tr. ř. nutno rozumět nejen obtíže ležící mimo svědkovu osobu, ale i obtíže spočívající v jeho osobě (tedy např. vzdálenost svědkova bydliště od sídla soudu, naléhavé zaneprázdnění služební, pracovní nebo jiné, nemoc, tělesná vada apod.). Pro svědkyni E. nebyla s nepřiměřenými obtížemi spojena osobní přítomnost u soudu, nýbrž její osobní výslech. Není-li však možno, jak tomu bylo u ní, na svědkovi spravedlivě požadovat, aby vypovídal u hlavního líčení (a vynucovat na něm výpověď podle § 74 tr. ř.), jde o stejný případ, jako když svědkovi brání nemoc dostavit se k soudu. Slovy „osobní přítomnost“ v § 227 odst. 1 písm. b) tr. ř. zahrnuje zákon všechny případy, v nichž je osobní výslech svědka spojen s nepřiměřenými obtížemi nebo náklady, viz slova „se dostavit a vypovídat“ v § 103 tr. ř., neboť by bylo nelogické, aby bylo možno číst výpověď svědka, který se pro nemoc nemůže k soudu dostavit bez nepřiměřených obtíží nebo nákladů, avšak nebylo by to možno učinit u svědka, který pro nemoc není schopen vypovídat bez nepřiměřených obtíží a na němž výpověď nelze proto spravedlivě požadovat.

Proto lidový soud nepochybil, když i bez souhlasu obžalovaného četl protokol o výpovědi svědkyně E.

Se čtením protokolu o výpovědi svědka O. obžalovaný souhlasil a byly splněny i ostatní předpoklady § 227 odst. 1 písm. a) tr. ř.

Odvolání obžalovaného není důvodné, ani pokud napadá výrok o trestu. První soud při ukládání trestu

správně vycházel z toho, že obžalovaný je typický bývalý vykořisťovatel, který nenávidí lidově demokratické zřízení, a že jeho trestná činnost vyplynula právě z tohoto jeho třídního nepřátelství. To platí nejen o trestné činnosti, která je předmětem nynějšího trestního řízení, ale i o trestné činnosti, pro kterou byl obžalovaný odsouzen předchozím rozsudkem. Obžalovaný páchal trestný čin pobuřování proti republice v kavárně, kterou navštěvuje mnoho lidí a kde dával otevřeně najevo své nepřátelství.

Lidový soud proto správně zhodnotil vysoký stupeň nebezpečnosti obžalovaného pro společnost, zejména z hlediska způsobu provedení trestného činu a jeho následků, míry zavinění, osoby obžalovaného a možnosti jeho nápravy a právem mu uložil trest na horní hranici zákonné trestní sazby.

Neodůvodněné odvolání obžalovaného bylo proto zamítnuto.